

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. 11. 2018 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Staniczkové a soudců Mgr. Šárky Dufkové a Mgr. Josefa Tatička **odvolání** obžalovaných **1) J. T.**, nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, okr. XXXXX, adresa pro doručování XXXXX, **2) J. D.**, nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, okr. XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Vyškově ze dne 2. 3. 2018, č. j. 1 T 186/2015-1947,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu **se** napadený rozsudek z podnětu odvolání obou obžalovaných **z r u š u j e** v celém rozsahu.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu odvolací soud rozhoduje **t a k**, že

obžalovaní J. T. a J. D.

jsou vinni, že

obžalovaný J. D. jako jednatel společnosti XXXXX, IČ XXXXX a obžalovaný J. T. jako předseda představenstva společnosti XXXXX, IČ XXXXX (dále jen „XXXXX“), jejíž jediný majetek v uvedené době tvořilo 4.032 ks smének, každá o nominální hodnotě 48.000 Kč (z čehož bylo 2.469 ks smének českých občanů a 1.563 ks smének slovenských občanů), vzniklých za dobu

působení společnosti XXXXX, u kterých byla společnost XXXXX uvedena jako věřitel a dlužníky byli jednotliví klienti této společnosti, uzavírající související pojistné smlouvy, odstranili z majetku společnosti XXXXX blíže nezjištěný počet směnek tím způsobem, že vytvořili fiktivní závazek společnosti XXXXX vůči společnosti XXXXX, a to na základě mandátní smlouvy uzavřené mezi těmito společnostmi dne 12. 1. 2012, vyúčtování smluvní pokuty k této mandátní smlouvě ze dne 1. 3. 2012, které vytvořil obžalovaný J. D. a následné smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 12. 3. 2012 mezi XXXXX a XXXXX, načež obžalovaný J. T. v dubnu 2012 směnky odvezl z kanceláře společnosti XXXXX ve XXXXX, a umožnil tak obžalovanému J. D. s nimi dále fyzicky nakládat, kdy společnost XXXXX následně za část uvedených směnek získala dalším prodejem, postoupením pohledávek ze směnek nebo vymožením pohledávek ze směnek finanční prostředky v celkové výši 3.601.937 Kč, aniž by do majetku společnosti XXXXX za tyto směnky proběhlo jakékoliv reálné odpovídající protiplnění,

přičemž obžalovaný J. T. ve funkci předsedy představenstva nejednal s péčí řádného hospodáře a takto porušil své povinnosti vyplývající mu z ustanovení § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném do 31. 12. 2013, a obžalovaný J. D. svým jednáním pomohl a umožnil obžalovanému J. T. ve funkci předsedy představenstva nejednat s péčí řádného hospodáře a takto porušit jeho povinnosti vyplývající mu z ustanovení § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném do 31. 12. 2013,

kdy tímto svým jednáním způsobili poškozené společnosti XXXXX škodu v celkové výši nejméně **3.601.937 Kč**,

tedy

obžalovaný J. T.

porušil podle zákona mu uloženou povinnost spravovat cizí majetek a způsobil tím jinému značnou škodu,

obžalovaný J. D.

umožnil jinému, aby porušil podle zákona mu uloženou povinnost spravovat cizí majetek a způsobil tím jinému značnou škodu.

Tím spáchali

obžalovaný J. T.

přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku,

obžalovaný J. D.

přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku jako účastník formou pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

a odsuzují se

oba obžalovaní

podle § 220 odst. 2 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se oba obžalovaní pro výkon trestu odnětí svobody zařazují do věznice s **ostrahou**.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku **se oběma obžalovaným ukládá trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev **na dobu 5 (pěti) let**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu jsou oba obžalovaní **povinni společně a nerozdílně nahradit** poškozené obchodní společnosti XXXXX, v likvidaci, IČ XXXXX, se sídlem XXXXX, škodu ve výši 3.601.937 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená obchodní společnost XXXXX, v likvidaci, IČ XXXXX, se sídlem XXXXX, se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní J. T. a J. D. uznáni vinnými přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, obžalovaný J. D. jako účastník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustili tím, že

dne 12. 3. 2012 z majetku obchodní společnosti XXXXX, IČ XXXXX, (dále jen „XXXXX“), ve které v té době J. T. vykonával funkci předsedy představenstva, „vyvedlí“ celkem 4.032 ks směnek, každé o nominální hodnotě 48.000 Kč (z čehož bylo 2.469 ks směnek českých občanů a 1.563 ks směnek slovenských občanů), vše v reálné hodnotě nejméně **3.601.937 Kč**, vzniklých za dobu působení společnosti XXXXX, které tvořily prakticky jediný kapitál této společnosti, u kterých byla společnost XXXXX uvedena jako věřitel a dlužníky byli jednotliví klienti této společnosti, uzavírající související pojistné smlouvy, a to tím způsobem, že tyto směnky, které byly uloženy v administrativní kanceláři společnosti XXXXX na adrese XXXXX, společným jednáním a po předchozí dohodě fyzicky převedli a právně se snažili převést na obchodní společnost XXXXX, IČ XXXXX, ve které vykonával J. D. funkci jednatele, a to aniž by do majetku společnosti XXXXX za tyto směnky proběhlo jakékoliv reálné odpovídající protiplnění, přičemž společnost XXXXX, IČ XXXXX následně za tyto směnky dalším prodejem, postoupením pohledávek ze směnek nebo vymožením pohledávek ze směnek, získala finanční prostředky v celkové výši 3.601.937 Kč,

přičemž J. T. ve funkci předsedy představenstva nejednal s péčí řádného hospodáře a takto porušil své povinnosti vyplývající mu z ustanovení § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném do 31. 12. 2013,

a J. D. ve funkci jednatele obchodní společnost XXXXX, IČ XXXXX, svým jednáním pomohl a umožnil J. T. ve funkci předsedy představenstva nejednat s péčí řádného hospodáře a takto porušit jeho povinnosti vyplývající mu z ustanovení § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném do 31. 12. 2013,

kdy tímto svým jednáním připravili společnost XXXXX o majetek v celkové hodnotě nejméně **3.601.937 Kč**,

Za tento trestný čin byli oba obžalovaní odsouzeni k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, pro jehož výkon byli zařazeni do věznice s ostrahou a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev na dobu 5 let. Dále byla oběma obžalovaným uložena podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost společně a nerozdílně na náhradu škody zaplatit poškozené obchodní společnosti XXXXX, v likvidaci, částku ve výši 3.601.937 Kč a poškozená společnost XXXXX byla se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku si oba obžalovaní podali v zákonné lhůtě odvolání, které odůvodnili prostřednictvím svých obhájců, kdy odvolání obou obžalovaných směřovala do všech výroků napadeného rozsudku.

Obžalovaný J. T. namítá, že soud I. stupně se zcela nedostatečně vypořádal s výší domnělé škody a neřídil se závazným právním názorem odvolacího soudu vysloveným v jeho předchozím usnesení ze dne 10. 2. 2017, sp. zn. 3 To 418/2016, kdy sice provedl důkaz výsledkem soudního znalce Ing. Davida Hrazdíry, ale jeho názory nerefletoval. Nelze se ztotožnit se závěrem soudu I. stupně, že z vyjádření znalce jednoznačně vyplynulo, že hodnota převáděných směnek v roce 2012 nebyla nulové hodnoty, neboť naopak znalec možnost nulové hodnoty směnek nevyloučil, ale explicitně ji připouští, je tedy možné, že prakticky žádná škoda nevznikla. Soud I. stupně a patrně částečně i odvolací soud ve svém dřívějším rozhodnutí učinily nesprávnou úvahu z hlediska výše reálné škody, pokud tuto dovozují ze skutečnosti, že část předmětných směnek byla následně společností XXXXX zpeněžena a tato kupní cena by měla představovat údajnou „minimální výši“ škody. Tento závěr nelze shledat za správný, ale je třeba se plně ztotožnit s názorem znalce Ing. Hrazdíry, který potvrdil, že fakt, že balík směnek byl prodán za určitou částku, ještě neprokazuje, že tato částka odpovídá reálné hodnotě. Jelikož soud rozhodl o výši škody na základě domněnek a spekulací, zatížil tím napadený rozsudek vadou, neboť v odůvodnění nevyložil, jaké skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Soud I. stupně také nepřihlédl k tzv. toxicitě směnek, která se dle znalce mohla zásadním způsobem podepsat na jejich hodnotě, neboť kauza XXXXX a jejich směnek byla od roku 2009 hojně medializována a v případě směnek se jednalo prakticky o bezcenné listiny s hodnotou potišťeného papíru, kdy nákupy směnek společnostmi Lokavalen s.r.o. a VOTA real, s.r.o. byly čistě spekulativního charakteru a dle názoru obžalovaného zastíraly jiné právní vztahy mezi společnostmi XXXXX a společnostmi Lokavalen s.r.o. a VOTA real, s.r.o. Podle názoru obžalovaného je závěr o výši škody v napadeném rozsudku předčasný, nepřiléhavý a nepřezkoumatelný a ke zjištění reálné výše škody je třeba učinit další úkony rozsáhlým doplněním dokazování. Obžalovaný dále namítá, že se soud I. stupně nevypořádal s podstatnými body jeho obhajoby a pouze povrchně odmítl jeho důkazní návrhy a opomenul důkazy, které dříve předložil, které prokazují, že minimálně některé směnky indosoval za společnost XXXXX i jeho nástupce v roli předsedy představenstva K.S.. V řízení bylo prokázáno, že společnost XXXXX disponovala ještě na konci roku 2012 směnkami společnosti XXXXX, které na ni nebyly indosovány a nebyla tak vyloučena jeho obhajoba, že se těchto směnek po ukončení jeho činnosti zmocnila společnost XXXXX bez jeho součinnosti protiprávně tím, že je J. D. odcizil z místa kanceláří XXXXX v Olomouci a následně je nechal indosovat K.S. nebo na indosamentech padělal jeho podpis. Domněnka soudu ohledně jeho aktivity v rámci převodu směnek je nesprávná, soud nerespektoval jeho návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví ohledně závěrů, zda obžalovaný T. skutečně směnky indosoval či nikoliv. Indosamenty byly zřejmě hromadně falšované obžalovaným J. D. a nebylo vyloučeno, že se obžalovaný D. mohl dopustit trestného činu sám, neboť nebyla prokázána žádná součinnost mezi obžalovanými. U obžalovaného T. nebylo prokázáno, že by na právním převodu směnek do společnosti XXXXX měl podíl. Soud I. stupně

také neprovedl žádný důkaz o tom, co přesně bylo převáděno smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 12. 3. 2012, pouze presumuje, že se jednalo o všechny směnky v majetku XXXXX, což může mít za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť je třeba definovat, kterých konkrétních směnek se měla údajná trestná činnost týkat. Další námitky obžalovaného směřují vůči výši uloženého trestu, který považuje i s ohledem na dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti, za nepřiměřený, kdy mohl být trest uložen jako podmíněný. Závěrem obžalovaný navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný J. D. v rámci podaného odvolání namítá, že se v řízení před soudem I. stupně nepodařilo prokázat, že by se dopustil žalovaného jednání. Jediným svědkem, který svědčil v jeho neprospěch, byl J. C., který je však značně nevěrohodný, na trestním stíhání obžalovaného D. měl vlastní zájem, když byl na Slovensku pravomocně odsouzen za trestnou činnost spáchanou vůči společnosti XXXXX Ostatní svědci dle názoru obžalovaného nijak nepřispěli k prokázání spáchání skutku, nikdo ze svědků ani nevypovídal ohledně společného jednání obou obžalovaných. Obžalovaný D. předložil k důkazu mandátní smlouvu z 12. 1. 2012, kterou za společnost XXXXX podepsal svědek C. na základě plné moci ze dne 3. 1. 2012, kdy svědek C. tuto smlouvu označil za zfalšovanou, čemuž soud I. stupně bez dalšího uvěřil. V této mandátní smlouvě byla dohodnuta smluvní pokuta ve výši 20 %, kterou obžalovaný D. oprávněně požadoval jako záruku pro případ ztráty z mandátní smlouvy a obžalovaný se tedy brání tvrzení, že by vůči XXXXX nebylo provedeno vůbec žádné plnění. Plněno bylo mimo jiné i prostřednictvím platební karty vystavené ve prospěch obžalovaného T. za účelem možného výběru nároků společnosti XXXXX z dané smlouvy. Soud I. stupně řádně nevysvětluje, které důkazy usvědčují obžalovaného D. a není patrné, z čeho dovodil úmysl obžalovaného D.. Dále obžalovaný namítá, že nelze posuzovat výši způsobené škody tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, neboť není možné, aby byla jako základ pro stanovení výše vzniklé škody stanovena úplata za postoupení směnek bez zohlednění skutečných nákladů. Nikdo se také nezabýval tím, zda vůbec údajně smlouvou ze dne 12. 3. 2012 byly směnky řádně převedeny, kdy směnku nelze převést smlouvou, ale pouze rubopisem. Pokud se týká hodnoty směnek, soud I. stupně se nezabýval ani tím, zda byly platné, jestli obsahovaly chyby a měl být zjištěný počet skutečně existujících údajných směnek. Dále obžalovaný nesouhlasí s výší uloženého trestu, neboť dosud nebyl soudně trestán, pečuje o nezletilého syna, je invalidním důchodcem, který vypomáhá ve společnosti své partnerky, která by v případě nepodmíněného odsouzení obžalovaného musela ukončit podnikání. Uložený trest považuje obžalovaný za nepřiměřený a výrok o trestu za nepřezkoumatelný, neboť z něj není patrné, kdo je odsouzen k jakému trestu a do jaké věznice je zařazen. Obžalovaný navrhl, aby odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně změnil a zprostil jej podané obžaloby.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal dle § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, i řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům.

Soud I. stupně provedl ve věci dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, provedené důkazy řádně zhodnotil, vypořádal se s obhajobou obou obžalovaných a své rozhodnutí podrobně, logicky a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil. Odvolací soud se s tímto odůvodněním napadeného rozsudku plně ztotožnil a může na něj odkázat. Odvolací soud však dospěl k závěru, že jednání obžalovaných bylo ve skutkové větě popsáno ne zcela konkrétním a přesným způsobem, zejména pokud se týká specifikace způsobu, kterým byly předmětné směnky vyvedeny z majetku obchodní společnosti XXXXX a převedeny na obchodní společnost XXXXX Nálezací soud použil ve skutkové větě neurčitý pojem „právně se snažili převést“, ačkoli v odůvodnění napadeného rozsudku je podrobně popsáno, jakým způsobem k tomuto došlo, kdy se konkrétně

jedná o vytvoření fiktivní smlouvy mandátní ze dne 12. 1. 2012, vyúčtování smluvní pokuty ze dne 1. 3. 2012 k mandátní smlouvě ze dne 12. 1. 2012 a následnou smlouvu o postoupení pohledávky ze dne 12. 3. 2012, na niž byly podpisy obžalovaných úředně ověřeny dne 17. 9. 2012, neboť z provedeného dokazování vyplývá, že předmětné směnky byly převedeny ze společnosti XXXXX na společnost XXXXX právě těmito smlouvami. Odvolací soud považuje za potřebné tyto zásadní skutečnosti uvést ve výroku napadeného rozsudku. Podstata trestné činnosti obou obžalovaných spočívá v tom, že tzv. „vytunelovali“ společnost XXXXX, jejímž předsedou představenstva byl obžalovaný J. T., a která se od roku 2010 potýkala se značnými finančními problémy, kdy měla mnohamilionové dluhy, zejména u České podnikatelské pojišťovny, a. s. a jejímž jediným majetkem na počátku roku 2012 byly právě předmětné směnky. Jak již uvádí soud I. stupně, mezi obžalovanými existoval v té době přátelský vztah, řešili spolu záležitosti ohledně společnosti XXXXX, jejíž jediný majetek v podobě směnek převedli na základě uvedených fiktivních smluv do společnosti XXXXX, jejímž jednatelem byl obžalovaný J. D., poté byla společnost XXXXX převedena na „bílého koně“, nového předsedu představenstva K.S. a obžalovaný T. nadále spolupracoval se spoluobžalovaným D. ve společnosti XXXXX. Za účelem vyvedení směnek ze společnosti XXXXX do společnosti XXXXX bylo uzavřeno několik fiktivních smluv. Mezi oběma společnostmi byla nejdříve za účelem vymáhání pohledávek společnosti XXXXX uzavřena smlouva o postoupení pohledávky ze dne 29. 9. 2011, kterou byly společnosti XXXXX postoupeny společnosti XXXXX pohledávky uvedené v přílohách smlouvy za sjednanou úplatu ve výši 15% nominální hodnoty listin. Následně byla uzavřena smlouva mandátní ze dne 12. 1. 2012, jejímž předmětem bylo vymáhání pohledávek mandanta XXXXX mandatářem XXXXX, kdy předmětné pohledávky byly zajištěny směnkami a dle smlouvy byl jejich seznam (který však nikdy nebyl dohledán) sestaven předsedou představenstva mandanta, kdy tato smlouva obsahuje i ujednání o smluvní pokutě ve výši 20 % udávané nominální hodnoty předmětných směnek, na kterou má nárok mandatář v případě, že některá z nich neobsahuje platné náležitosti. V návaznosti na tuto mandátní smlouvu vyúčtoval obžalovaný J. D. jako jednatel společnosti XXXXX dne 1. 3. 2012 společnosti XXXXX smluvní pokutu ve výši 3.782.400 Kč. Následně byla vyhotovena dne 12. 3. 2012 další smlouva o postoupení pohledávek mezi postupitelem XXXXX zastoupeným předsedou představenstva obžalovaným J. T. a postupníkem XXXXX zastoupenou jednatelem obžalovaným J. D., dle které postupitel postupuje své pohledávky uvedené v příloze smlouvy (která taktéž nebyla dohledána) postupníkovi jako protihodnotu za veškeré nesplněné závazky postupitele vůči postupníkovi (aniž by byly tyto závazky blíže specifikovány). Ohledně závazků, které měla mít společnost XXXXX vůči společnosti XXXXX, oba obžalovaní vypovídali zcela rozdílně, i u veřejného zasedání konaného o odvolání, kdy obžalovaný T. hovoří o závazku ve výši cca 100.000 Kč za poskytnuté poradenské služby, kdežto obžalovaný D. o smluvní pokutě z mandátní smlouvy, kterou vyúčtoval společnosti XXXXX ve výši 3.782.400 Kč. I tato rozdílná tvrzení obou obžalovaných jasně svědčí o účelovosti uvedených smluv, jejichž cílem bylo zlegalizovat převod směnek z majetku XXXXX. Následně proběhl fyzický převoz směnek v majetku společnosti XXXXX z kanceláře této společnosti ve XXXXX, kdy převoz směnek nařídil a zrealizoval obžalovaný T. a směnky se dostaly do dispozice společnosti XXXXX. Všechny tyto na sebe navazující úkony jednoznačně směřovaly k tomu, aby směnky byly odstraněny z majetku XXXXX. Některé z předmětných směnek následně společnost XXXXX dále postoupila společností Lokavalen s r.o. a VOTA real, s.r.o., za což jí byla uhrazena celková částka 1.748.400 Kč a dále obdržela vymožením pohledávek ze směnek od jednotlivých dlužníků celkovou částku 1.853.537 Kč, což jednoznačně vyplývá z listinných důkazů. Společnost XXXXX tedy obdržela za směnky, které byly původně v majetku XXXXX, celkovou částku 3.601.937 Kč, aniž by poskytla společnosti XXXXX jakékoliv protiplnění. Soud I. stupně nepochybil, pokud při stanovení výše škody způsobené trestnou činností vycházel právě z této částky, která byla společností XXXXX získána za uvedené směnky a při stanovení výše škody postupoval v intencích pokynů, které mu byly uloženy v předchozím usnesení Krajského soudu

v Brně ze dne 8. 2. 2017, sp. zn. 3 To 418/2016. Krajský soud neshledal důvodnými námitky obžalovaných, že při stanovení výše škody nelze vycházet z této částky, a že soud I. stupně nerespektoval pokyny Krajského soudu v Brně v předchozím usnesení. Naopak nalézací soud dle pokynů krajského soudu vyslechl soudního znalce Ing. Davida Hrazdíru, který však nebyl schopen stanovit reálnou hodnotu směnek v předmětném období, kdy znalec hovořil o rozpětí 0 až 40 % z nominální hodnoty směnky. Znalec však jednoznačně uvedl, že pokud se část těchto směnek prodala za 1,75 milionu Kč a za další část klienti zaplatili 1,8 milionu Kč, směnky v žádném případě neměly nulovou hodnotu. Pro stanovení výše škody v této trestní věci není podstatná reálná hodnota směnek, kterou nebyl schopen stanovit ani znalec, ale cena, za kterou se část z nich prodala a dále celková částka, která byla za část z nich získána jejich vymožením, kdy tyto finanční prostředky měly jít do majetku XXXXX, což se však nestalo a ponechala si je společnost XXXXX. Nelze tedy přisvědčit argumentaci obžalovaného T. v podaném odvolání, že soud vycházel při stanovení výše škody z domněnek a spekulací, neboť soud I. stupně vycházel ze zcela konkrétních částek, které společnost XXXXX za uvedené směnky obdržela, což nebylo zpochybněno ani ze strany společnosti XXXXX. Není pravdou, že soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku nevyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, neboť soud I. stupně na straně 12 napadeného rozsudku zcela jasně uvádí, jakým způsobem dospěl k výpočtu stanovení celkové výše škody způsobené trestnou činností a z jakých listinných důkazů vycházel. Obhajoba obžalovaného T., že se těchto směnek po ukončení jeho činnosti zmocnila společnost XXXXX protiprávně bez jeho součinnosti tím, že je obžalovaný D. odcizil z místa kanceláří XXXXX v Olomouci a nechal je indosovat K.S., je zcela nevěrohodná. Z výpovědi svědků vyplývá, že obžalovaný T. odvezl předmětné směnky z kanceláře společnosti XXXXX ve Vyškově náhle, zaměstnance XXXXX o tom informoval zpětně a jeho obhajoba, že tak učinil z bezpečnostních důvodů, je zcela účelová. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení K.S. vyplývá, že obžalovaný T. mu nabídl, aby se stal předsedou představenstva společnosti XXXXX s tím, že mu postupně předá celou agendu včetně dokladů a účetnictví, což se však reálně nestalo, agendu společnosti až do léta 2012 vyřizoval obžalovaný T.. Je zcela evidentní, že svědek K.S. byl „nastrčen“ do společnosti XXXXX poté, co z ní byl vyveden jediný majetek v podobě směnek, aniž by mu byla předána jakákoliv agenda společnosti, včetně účetnictví. Pokud obžalovaný T. namítá, že nebyl proveden žádný důkaz o tom, co přesně bylo převáděno smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 12. 3. 2012, tak odvolací soud uvádí, že veškeré shora uvedené smlouvy (smlouva o postoupení pohledávky ze dne 29. 9. 2011, následná smlouva mandátní ze dne 12. 1. 2012 a navazující vyúčtování smluvní pokuty ze dne 1. 3. 2012, jakož i smlouva o postoupení pohledávky ze dne 12. 3. 2012 jsou koncipovány schválně neurčitě, v první smlouvě o postoupení pohledávky ze dne 29. 9. 2011 je uvedeno, že společnost XXXXX postupuje pohledávky společnosti XXXXX za sjednanou úplatu ve výši 15 % nominální hodnoty nezaplacených jistin, zatímco ve druhé smlouvě o postoupení pohledávky datované 12. 3. 2012 je uvedeno, že postupitel XXXXX postupuje své pohledávky postupníkovi XXXXX jako protihodnotu za veškeré nesplněné závazky postupitele vůči postupníkovi, kdy mezi uzavřením těchto dvou smluv o postoupení pohledávky byla dne 12. 1. 2012 zcela účelově uzavřena mezi XXXXX a XXXXX smlouva mandátní, jejímž předmětem bylo vymáhání pohledávek společnosti XXXXX společností XXXXX (ačkoliv předtím byla uzavřena dne 29. 9. 2001 smlouva o postoupení pohledávek společnosti XXXXX na společnost XXXXX), kdy v této mandátní smlouvě je účelově sjednáno ujednání o smluvní pokutě ve výši 20 % udávané nominální hodnoty předmětných směnek v případě, že bude zjištěno, že neobsahují platné náležitosti. Pokud se obžalovaný D. hájí tím, že tuto smluvní pokutu požadoval oprávněně jako záruku pro případ ztráty z mandátní smlouvy, pak tuto obhajobu nelze akceptovat, neboť v případě, že by společnost XXXXX zjistila, že směnka neobsahuje náležitosti, nevznikla by jí tím žádná ztráta. Následně byla vyúčtována dne 1. 3. 2012 společností XXXXX společnosti XXXXX smluvní pokuta ve výši 3.782.400 Kč, aniž by bylo specifikováno, jak společnost XXXXX dospěla k této konkrétní částce

a současně bylo společností XXXXX navrženo uhradit uvedenou smluvní pokutu z mandátní smlouvy formou převodu – postoupení pohledávek. Následovalo již shora zmíněné uzavření smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 12. 3. 2012. Na základě uzavření těchto účelových smluv byl vytvořen fiktivní závazek společnosti XXXXX vůči společnosti XXXXX, načež obžalovaný T. odvezl směnky z kanceláře společnosti XXXXX ve Vyškově a přenechal je k dispozici obžalovanému D., jehož společnost XXXXX směnky dále zpeněžila a obdržela za ně prokazatelně celkovou částku 3.601.937 Kč, aniž by cokoliv z peněz obdržených za směnky získala společnost XXXXX. Za této důkazní situace ani odvolací soud neshledal za potřebné doplnění dokazování zkoumáním jednotlivých směnek, kdy veškeré uvedené smlouvy byly koncipovány schválně neurčitě, neboť byl vytvářen fiktivní závazek za účelem vyvedení majetku ze společnosti XXXXX. Oba obžalovaní tedy tímto svým jednáním připravili společnost XXXXX o majetek v hodnotě nejméně 3.601.937 Kč, kdy obžalovaný T. se tohoto jednání dopustil jako předseda představenstva poškozené společnosti a porušil tím podle zákona mu uloženou povinnost spravovat cizí majetek a způsobil tak značnou škodu. Soud I. stupně správně kvalifikoval jednání obžalovaných jako přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, kdy obžalovaný D. se tohoto trestného činu dopustil formou účastenství jako pomocník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, neboť obžalovanému T. spáchání tohoto trestného činu umožnil.

Vzhledem ke shora uvedenému krajský soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu, neboť soud I. stupně sice ve věci učinil správná a úplná skutková zjištění, ale neuvedl všechny podstatné skutečnosti do skutkové věty výroku rozsudku, v čemž je spatřována jeho vada, kterou krajský soud napravil tím, že sám podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl o vině obžalovaných a upravil skutkovou větu doplněním o konkrétní úkony, kterými obžalovaní převedli směnky ze společnosti XXXXX na společnost XXXXX. Oba obžalovaní tímto jednáním naplnili po objektivní i subjektivní stránce všechny zákonné znaky trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, obžalovaný T. jako hlavní pachatel a obžalovaný D. jako pomocník ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákona.

Pokud se týká trestů ukládaných obžalovaným za tuto trestnou činnost, krajský soud se ztotožnil se závěry soudu I. stupně a uložil oběma obžalovaným stejné tresty jako v napadeném rozsudku, tj. nepodmíněné tresty odnětí svobody v trvání 30 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, neboť podmíněný odklad trestu vylučují okolnosti spáchané trestné činnosti, zejména výše způsobené škody a důsledky trestné činnosti pro věřitele společnosti XXXXX, která zůstala zcela bez majetku, neschopna ani částečně splnit své závazky. Současně byly uloženy stejně jako v napadeném rozsudku oběma obžalovaným tresty zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev na dobu 5 let, neboť oba obžalovaní se trestné činnosti dopustili při výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti, která jim umožnila předmětné transakce zrealizovat.

Krajský soud zopakoval i výrok o náhradě škody, kdy podle § 228 odst. 1 trestního řádu oba obžalované zavázal společně a nerozdílně k povinnosti nahradit poškozené společnosti způsobenou škodu ve výši, která byla zjištěna provedeným dokazováním, a se zbytkem nároku na náhradu škody odkázal poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

V Brně dne 28. 11. 2018

JUDr. Monika Staniczková v. r.
předsedkyně senátu